

си въ гората. Тѣ ми известиха, че турци разбойници уловили едно момче отъ Златаръ и поискали за него откупъ 30,000 гроша. Татко му продалъ кжщата и нивитѣ си, събралъ паритѣ и тръгналъ да имъ ги занесе. Ние се сдумахме да нападнемъ разбойниците и освободимъ момчето безъ да могатъ да зематъ отъ нещастния баща последната му парича. Така направихме. Когато разбойниците зеха паритѣ и развързаха злочестото момче, ние ги нападناхме да земемъ обратно паритѣ. Ала тѣ въ сжщия мигъ разсѣкоха на две момчето и се разбѣгаха. Бащата почна да плаче за детето си и ние видѣхме, че стана лошо вмѣсто добро. Отъ тогава, дето ни види тоя човѣкъ, сѣ ни казва: вие, вие убихте Стояна. Азъ щѣхъ да си го откупя! Какъ лежеше той въ кръвта си! Бѣгайте, убийци, ти. . . ти. . . ха-ха-ха! Човѣкътъ полудѣ, хвърли се отъ канарата долу и издѣхна.

Влади млѣкна. Едри капки потъ покриваха челото му, а очитѣ му свѣтѣха отъ сълзи.

Старецътъ посърна. Очитѣ му почнаха мжтно да гледатъ. Той стана отъ стола и закрачи нервно изъ стаята. Голѣма тжга падна на душата му.

— Народнитѣ защитници не винаги сполучватъ, прошепна той жално. Вмѣсто добро, тѣ често докарватъ зло на раята, на християнитѣ, на народа.

— Добре, Владе, нека напуснемъ това мѣсто, ала ние имаме тука нѣщо много скжпо, свещено. . . Тукъ е погребана майка ти!

— Майка ми ли? Извика момъкътъ. А пъкъ азъ до сега нищо да не знамъ за това. Моля, татко, разкрий ми работата.

Старецътъ въздѣхна и продължи:

Охъ, добре щѣше да бжде да не знаешъ, но